

veed jeg, fordi der tidligere ingen Overensstemmelse fandt Sted imellem begge Thingene, at der maa skee en Forandring i det, som er vedtaget forat Loven kan komme ud, og altsaa hvis jeg stemmer imod det, som er indstillet af hele Udvalget, veed jeg, at jeg gjør mit for at forhindre Loven fra at udkomme; men det er det, jeg ikke veed, naar der foreligger 2 Forslag.

Blechingberg: Derfom man vil fordre Genstemmighed i Fællesudvalget, vilde een eneste Stemme kunne spille den hele Forretning, der er overladt til Fællesudvalget. Dette mener jeg imidlertid maatte staae udtrykkelig i Grundloven, for at man kunde være berettiget til at antage det, hvorimod Grundlovens § 57 indeholder, at Fællesudvalget skal afgive Betænkning over Uoverensstemmelse, uden at der er foreskrevet Noget i den nævnte Paragraph af Grundloven om, at der skulde udfordres Stemmeeenhed for at Udvalget kan fyldestgøre det Hverv, der saaledes er det betroet. Vil man nu ikke desto mindre forstaae § 57 paa den antydede Maade, saa vil der ikke blive Andet tilbage, end at Udvalget maatte melde, at det ikke havde kunnet komme til Genstemmighed og derfor havde opløst sig. Men ligesom jeg nu formener, at at det ikke stemmer med Ordene i § 57, saaledes troer jeg heller ikke, at det stemmer med Grundlovens Hensigt, idet det jo dog aabenbart er Hensigten, at udvalgte Mænd fra begge Thingene skulde træde sammen, for at see at bevirke en Tilnærmelse; og naar der nu ved deslige Overveielser fremkommer et Forslag, for hvilket en betydelig Deel af det omhandlede Udvalg har erklæret sig, saa synes det idetmindste for mig langt mere fyldestgjørende, at de Forslag, der fremgaae af saadanne Overveielser, blive forelagte Thinget til Beslutning, end at Udvalget slutter sin Virksomhed med kun at fortælle, at man ikke har kunnet blive enige Allesammen. Jeg troer desuden, at naar man fra Spørgsmaalet i Almindelighed henvender sin Opmærksomhed paa det Tilfælde, der her foreligger, saa har dog Udvalgets Virksomhed ikke viist sig saa ufrugtbar. Man stod mellem 2 Overligheder, det ene Thing havde erklæret sig i een Retning og det andet i en anden. Nu har Overveielserne i Udvalget ført til et Forslag, der danner eller

følger et Slags Middelvei mellem disse 2 Overpunkter, og ligesom selve Udvalgets Virksomhed dog uden Tvivl ikke har været uden Udbytte, saaledes kan man dog ikke nægte Muligheden af, at denne Middelvei kunde vinde Bifald paa begge de paagældende Steder, saa at det, der upaatvivlelig har været Grundlovens Hensigt, virkelig kunde gaae i Opfyldelse. — Hvad angaaer de Forhandlinger, der have fundet Sted ved det omhandlede Fællesudvalg, da er det gjentagende bragt under Omtale, hvorledes disse Forhandlinger have udviklet sig. Det er ganske rigtigt, at vi vare samlede engang, og efterat have anvendt over 2 Timer, for at discutere om denne vigtige Gjensstand, kom vi til det Resultat, at 8 Stemmer vare for Folkethingets Mening, 7 Stemmer derimod og 1 Stemme erklærede sig ikke. Da nu Meningerne saaledes stode saa skarpt imod hinanden, og vi deri saae en Antydning af, hvorledes de 2 forffjellige Ansuelser vare repræsenterede paa en saadan Maade, at en Tilnærmelse nødvendigviis maatte finde Sted, naar der skulde være nogen Sandsynlighed for, at bringe Sagen til Endelighed, da var det, at Sagen tog denne Vending, hvorover der er bleven ført Anke fra en vis Side, idet nemlig et Medlem af Udvalget fandt, at det vilde være urigtigt, og at det var nødvendigt, at gjøre Skridt til at udjævne Striden, og den fornnyede Overveielse førte da til det Resultat, der foreligger Thinget i Udvalgets Betænkning. Det er nu saa langt fra, at jeg fra mit Standpunkt datter dette, at jeg endog saa mener, at det er fuldkommen rigtigt og forsvarligt, at den, som er kommen til en bedre Overbeviisning, ikke skjuler den af lutter Consequents, men kommer frem med den, naar man har tilegnet sig den, og jeg vilde dog især i et Udvalg, hvis Kald det er at afgive en Betænkning i en Sag som den foreliggende, finde det høist besynderligt, om man, saalænge det endnu stod aabent at afgive sin Betænkning efter bedste Overbeviisning, af lutter Consequentsmageri vilde holde sig til det, man engang havde erklæret sig for, og ikke senere tiltræde den Mening, som man paa den Tid, da man slutter sin Handling, dog erkjender for at være den rigtige. Det er paa denne Maade, at der er gaaet frem i Ud-